

[Lindinger]

meget imod, at man overlader unge mennesker, man ikke kan byde arbejde, for meget til sig selv. Det er trist, at vi ikke kan byde dem arbejde – det kan vi bøde på med understøttelse og andre ting, så længe vi har dette skønne velfærdssamfund, som vi lever i – vi må søge at skaffe dem arbejde, men vi må også erkende, at samfundet vil udvikle sig derhen, hvor der bliver mindre arbejde at få og mere fritid. Men så skal man også have mulighed for at have penge til sin fritid, og i øvrigt vil en masse mennesker blive beskæftiget i fremtiden i forbindelse med andre menneskers fritid.

Derfor finder jeg, det er meget, meget vigtigt, at et land, der gerne vil være førende, går ind for et specielt ministerium for sport og påtvungen fritid, et sports- og fritidsministerium, der skal have meget store beføjelser med hensyn til at tilrettelægge den påtvungne fritid, som desværre i dagens Danmark de unge specielt er udsat for. For at det kan blive en spændende oplevelse specielt for de unge, så de ikke skal få lyst til at lave for meget selvbestaltet spænding, så er det nødvendigt, at man totalt går ind for professionel sport. Det vil fremtidens verden være nødt til, fordi man ikke længere vil kunne byde beskæftigelse til medborgerne såvel i Danmark som i andre lande.

Ole Henriksen (SF):

Jeg skal indledningsvis takke ministeren for redegørelsen om regeringens kulturpolitik og konstatere, at det er jo en stor mundfuld at gå i gang med at kommentere samtidig med, at man også skal prøve at få alle de aspekter med, der rejses her under debatten.

Ministeren siger, at han har fundet tiden inde til at afgive denne redegørelse, og anfører en anekdote om Albert Einstein, der mener, at der på bestemte spørgsmål ikke kan gives det samme svar i dag som i fjor. Denne foranderlighed og den hastighed, foranderligheden har, beskrev de gamle grækere ved at sige, at man ikke kan bade i den samme flod to gange. Nogle gik endda så vidt, at de sagde: ja, man kan ikke engang bade i den samme flod én gang. Det viser vel noget om, hvad ministeren mener om, hvor stor foranderligheden er. Bortset fra inflationen, som jo også har en vis hastighed, og arbejdsløshedstallene så vil jeg dog mene, at det står

lidt anderledes til med kulturlivet herhjemme. Man kan vel ikke for alvor mene, at det svar, der blev givet i fjor, ikke er gældende i dag. Jeg forstår da også på ministeren, at han tænker i perioder på 10–15 års varighed, inden man kan registrere disse forandringer i kulturlivet, og hvis det er rigtigt forstået, så er jeg enig i denne betragtning.

Anekdoten kunne dog godt give anledning til, at visse partier fik den opfattelse, at der var et særligt og et foruroligende tempo i vort kulturlivs udvikling, vel at mærke til det bedre. Denne opfattelse mener jeg ministeren skal dementere; det synes ikke at være tilfældet – i hvert fald langt fra på alle de områder, hvor det kunne være ønskeligt.

Ministeren beklager da også i sin redegørelse, at vi tilsyneladende ikke er nået så langt, at der i befolkningen er en helt almen forståelse for det kulturpolitiske arbejdes betydning og for det forhold, at der er et påtrængende behov for en aktiv kulturpolitik. Hvis jeg forstår ministeren ret, så er der tale om et svælg mellem det samlede kulturudbud til befolkningen på den ene side og på den anden side den manglende formidling af disse kulturudbud. Det er her, det snerper sammen. Vi har jo ret mange aktiviteter, men spørgsmålet er: hvordan får vi engageret befolkningen, og hvordan får vi formidlet den kultur ud til befolkningen, som vi råder over? Mon ikke det peger i retning af, at det er økonomiske problemer, vi står over for? I den forbindelse tænker jeg ikke så meget på den støtte, der gives direkte til kulturudøvelse, f. eks. teatertilskud og bibliotekstilskud m. v., men i høj grad på, hvordan vi støtter befolkningen, så den kan erhverve sig de forskellige tilbud. Her er det klart, at hvis vi skal følge de tendenser, der er i den borgerlige højrebølge, i retning af at enhver skal betale, hvad det koster at nyde og yde kunst, ja, så lander vi jo nøjagtig i de skævheder, som kulturministeriet blev oprettet for at afbøde. Hermed har jeg sagt, at socialistisk folkeparti er indstillet på at yde økonomisk bidrag til kulturarbejdet, men at vi også anser det for nødvendigt, at der tilskudsmæssigt gives en større andel såvel til forbrugeren af kunst som til dem, der igennem selvvirksomhed øver en kunstnerisk indsats.

Det er med tilfredshed, vi ser, at ministeren nu lægger op til en øget indsats over for de arbejdsløse og specielt de unge arbejdslø-